

Arrest

nr. 181 708 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 november 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 16 februari 2010 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De verblijfsaanvraag van 16 februari 2010 wordt op 7 juli 2010 ontvankelijk verklaard, doch vervolgens op 17 oktober 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 7 november 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.02.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[D., M.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

[G., R.] [R.R.: ...] [...]

[D., A.] [R.R.: ...] [...]

[D., M.] [...]

[D., A.] [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 07.07.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische redenen aangehaald voor [G., R.] die echter niet weerhouden worden (zie medisch advies dd. 14.10.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Het advies van een arts-adviseur van 14 oktober 2013 waarnaar wordt verwezen en dat verzoekers samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en dat bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16.02.2010.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- Het medisch getuigschrift d.d. 12/02/2010 opgesteld door <onduidelijk stempel>: De betrokkene zou ziek zijn sinds 1995. De mantelzorg zou nodig zijn. De betrokkene zou niet kunnen reizen.*

- Het medisch getuigschrift d.d. 12/02/2010 opgesteld door <onduidelijk stempel>: posttraumatisch stressstoornis (PTSS), depressief-angstige symptomatologie met multiple somatoforme klachten, chronische gastroduodenitis, mogelijks ulcus duodenalis, scoliose, spondylolisthese met ischialgie, chronische otitis. De betrokkene zou mantelzorg nodig hebben wegens aanwezigheid van depressie.*

- Het medisch getuigschrift d.d. 12/02/2010 opgesteld door <onduidelijk stempel>: PTSS, chronische gastroduodenitis. Er zou nood zijn aan mantelzorg. De betrokkene zou arbeidsongeschikt zijn en zou niet kunnen reizen.*

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 12/02/2010.

Uit de ter staving voorgelegde getuigschriften blijkt dat deze 43-jarige vrouw lijdt aan een posttraumatisch stress stoornis (PTSS) en een depressief-angstige symptomatologie met multiple somatoforme klachten, een chronische gastroduodenitis met mogelijks ulcus duodenalis, een scoliose, een spondylolisthese met ischialgie en een chronische otitis.

Een PTSS en een depressief-angstige symptomatologie met multiple somatoforme klachten kunnen tijdelijk sociaal invaliderend zijn maar kent een gunstig verloop in de tijd. De behandeling is enkel symptomatisch en zeker niet essentieel. Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Er zijn ook geen aanwijzingen voor een recente acute verslechtering of nood aan een ziekenhuisopname. Dit alles is congruent met het te verwachten verloop.

Scoliose en een spondylolisthese met ischialgie zijn problemen ter hoogte van de wervelzuil. Het betreft chronische aandoeningen. Deze aandoeningen vormen actueel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde documenten blijkt geen nood aan chirurgische of medicamenteuze behandeling voor deze problematiek. Gezien de betrokkene op dit moment geen behandeling neemt voor de scoliose en de spondylolisthese met ischialgie kan de betrokkene niet onmenselijk of vernederend worden behandeld bij eventuele afwezigheid van de behandeling in het thuisland.

Volgens de ter staving voorgelegde documenten lijdt de betrokkene aan een chronische gastroduodenitis. Bijkomend zou ze mogelijks lijden aan een ulcus duodenalis. De standaard behandeling van deze aandoeningen bedraagt 4-8 weken. Er zijn geen elementen in het dossier die wijzen dat het hier om een ernstige vorm gaat. De behandeling is dus enkel symptomatisch en niet essentieel. Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit bijgevolg niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Een chronische otitis werd behandeld met een combinatiepreparaat die antibiotica bevat. Er zijn geen aanwijzingen in de ter staving van de aanvraag voorgelegde documenten dat deze behandeling onvoldoende is gebleken of dat er nood was aan inname van orale antibiotica. Ik beschouw deze aandoening als behandeld. Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Haar gezin zorgt voor de nodige mantelzorg in België. Er is geen reden om aan te nemen dat ze deze taak in het land van oorsprong niet zouden kunnen verderzetten, eventueel met de hulp van de vrienden daar.

De betrokkene zou geen reizen meer kunnen ondernemen volgens de ter staving van de aanvraag voorgelegde documenten wegens een traumatische ervaring in de land van herkomst. In dit dossier zijn er echter geen medische problemen beschreven die een contra-indicatie zijn voor reizen. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

De Raad wijst ambtshalve op artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9bis terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9bis nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoont.

§ 2. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoont.

§ 3. Indien de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter oordeelt dat paragraaf 1 of paragraaf 2 van toepassing is, vermeldt hij dit in de beschikking zoals voorzien in, naar gelang het geval, artikel 39/73, § 2, of 39/74."

Voormelde bepaling is overeenkomstig artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en ook van toepassing op *"aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet."*

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers zowel op 29 november 2013 als op 13 juni 2014 een beroep hebben ingesteld tegen een beslissing die werd genomen met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 39/68-3, § 2 van de Vreemdelingenwet worden verzoekers derhalve, behoudens indien zij hun belang aantonen, geacht afstand te doen van voorliggend beroep dat zij op 29 november 2013 instelden tegen de beslissing van 17 oktober 2013 waarbij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

Met toepassing van artikel 39/68-3, § 3 van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 22 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet van toepassing is, zodat verzoekers in de mogelijkheid waren om voorafgaand aan de terechtzitting te bepalen of zij nog een belang hadden bij het beroep dat is gericht tegen een beslissing waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard, terwijl zij ook een beroep instelden tegen een beslissing van een latere datum waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dezelfde wetsbepaling eveneens als ongegrond werd afgewezen.

Ter terechtzitting is gebleken dat de recentste ongegrondheidsbeslissing in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 13 mei 2014, die wordt bestreden in het beroep ingediend op 13 juni 2014, betrekking heeft op de gezondheidsproblematiek van verzoekers' zoon A. De in huidig beroep bestreden beslissing van 17 oktober 2013 heeft daarentegen betrekking op de gezondheidsproblemen van verzoekster. Verzoekers dienen te worden gevolgd waar zij op deze grond ter terechtzitting voorhouden dat er nog belang is bij het beroep tegen de in voorliggende zaak bestreden beslissing van 17 oktober 2013 waarbij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd van 16 februari 2010 ongegrond wordt verklaard. Er kan dan ook niet worden besloten dat verzoekers door het indienen van het beroep tegen voormelde beslissing van 13 mei 2014 dienen te worden geacht afstand te doen van het thans voorliggende beroep tegen de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 februari 2010 ongegrond wordt verklaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"*.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"De enige motivering is dat de ziekte vermeld in het medisch attest niet van aard is om een bedreiging te vormen voor zijn leven en vergelijkbaar met het vorige medisch attest, waaromtrent reeds werd geoordeeld.

Dit is echter compleet in tegenstrijd met het medisch attest en het aanvullend medisch attest dat duidelijk stelt dat er ernstige klachten zijn, met paranoïde gedraging. Dat dit algemeen als levensbedreigend beschouwd kan worden.

[...] In de beslissing staat te lezen dat de medicatie en verzorging in voldoende hoeveelheid beschikbaar is voor mijn verzoekster. Dit wordt tegengesproken door de geneesheer die stelt dat deze niet verkrijgbaar zijn. Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de context van dit medisch

advies." Het is nochtans de taak van de DVZ-arts om de toegankelijkheid van de zorg te beoordelen (zie ook RvV-arrest nr. 75.052 van 14 februari 2012) (+ disclaimer in voetnoot 2 over Med-COI: "De geleverde informatie is beperkt tót de beschikbaarheid van medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, in het land van herkomst; er zijn geen gegevens bij over de toegankelijkheid van de behandeling in haar woonplaats).

[...] In de bestreden beslissing gaat men er van uit dat mijn verzoekers kunnen gaan werken en dat zij opvang zullen krijgen van familie. Dat dit veronderstellingen zijn en geen feiten waarvan de F O D BINNENLANDSE ZAKEN uitgaat. Dat deze veronderstellingen geen redelijke feitenbasis hebben. Dat men bijvoorbeeld niet er kan van uit gaan dat zoveel jaren na hun vertrek iedereen van hun familie daar nog woont en in leven is. Dat bovendien het zelfs niet eens overwogen wordt dat deze familieleden hen niet kunnen of willen helpen, zo zij daar nog zouden wonen. Dat aan de zorgvuldigheidsplicht niet voldaan is. Mijn verzoeker heeft geen recht op gratis medische tussenkomst (zie IOM fact sheet Russian Fédération) :

IV. MEDICAL CARE

1. General Information: health care system

In the Russian Fédération medical care is provided both by the state and by private medical institutions. The majority of current medical institutions are run by the state; however the private sector is developing rapidly. Nevertheless, the situation with the health care in Russia is quite difficult: it is insufficiently financed from the state budget -at the half of the amount required, according to the Minister of Health and Social Development.

About 80% of state medical institutions are financed from the regional and/or municipal budgets which do not have enough financial resources for it and cannot secure a high-level medical care. Medical equipment is usually obsolete; basic medical institutions are understaffed, as only 60% of the required staff is employed. As a result, the quality of free of charge medical service decreases.

2. Access to medical treatment

The state guarantees all Russian citizens the right to free medical care through a system of obligatory medical insurance (OMS). Insurance companies are selected by the state in each région. They are financed from state budgets at all levels, from tax revenues and other sources. Free medical care covers the following services:

- emergency medical care;
- ambulatory care including preventative treatments, diagnosis, and treatment of diseases both at home and in polyclinics;
- treatment in hospital.

Every person within the OMS system has a medical insurance policy card, with an individual number. It is issued on the basis of an agreement between an individual and an insurance company. Citizens are provided with this agreement and a plastic card when they are registered on the insurance system. It guarantees access to medical care on the territory of the Russian Fédération, irrespective of place of residence. When applying to a clinic you must show the card (or the agreement with an insurance company which is the basis for issuing it), except in cases of emergency medical care. The ambulance service is available free to all Russian citizens, at the expense of municipal budgets. Former employees should return their medical insurance card to their organisation after dismissal. The employer will return it medical insurance organisations according to their place of registration. You should provide documents that confirm your registration in the area: a passport; or a temporary ID; or a police certificate or form No.

Door zijn verblijf in het buitenland is mijn verzoeker niet in orde met het OMS-systeem. Als Tsjetsjeen is hij trouwens persona non grata in de Russische Federatie. Bovendien heeft de behandelend geneesheer duidelijk gesteld dat een terugkeer naar het thuisland als een "zeer traumatische ervaring" zou zijn (zie attest dd. 12.02.2010)."

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verzoekers' verblijfsaanvraag wordt zo ongegrond verklaard op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dit omdat niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en evenmin dat zij lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf. Hierbij wordt verwezen naar een medisch advies dat een arts-adviseur op 14 oktober 2013 opstelde met betrekking tot verzoeksters gezondheidsproblematiek. Dit advies van de arts-adviseur waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen, werd ook samen met de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis gebracht en kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing.

In dit advies wordt nader toegelicht op welke wijze de arts-adviseur tot zijn bevindingen is gekomen. Hij gaat in op de verschillende aandoeningen van verzoekster en motiveert waarom hij aldus geen aandoening weerhoudt die een reëel risico vormt voor haar leven of fysieke integriteit en waarom een behandeling niet noodzakelijk is ter voorkoming van een onmenselijke of vernederende behandeling, derwijze dat evenmin sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf. Inzake de vastgestelde PTSS en een depressief-angstige symptomatologie met multiple somatoforme klachten stelt hij zo dat deze tijdelijk sociaal invaliderend zijn maar een gunstig verloop kennen in de tijd en wijst hij erop dat de behandeling enkel symptomatisch en zeker niet essentieel is. Hij oordeelt dat zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland dit niet betekent dat verzoekster onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Hij benadrukt dat er geen aanwijzingen zijn van een recente acute verslechtering of nood aan ziekenhuisopname en dit alles congruent is met het te verwachten verloop. De arts-adviseur gaat vervolgens in op de vastgestelde scoliose en een spondylolisthese met ischialgie. Hij wijst erop dat dit problemen betreft ter hoogte van de wervelzuil en het chronische aandoeningen zijn die actueel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit vormen en waarvoor blijkens de voorgelegde medische stukken geen nood aan chirurgische of medicamenteuze behandeling blijkt. Hij oordeelt dat nu actueel hiervoor geen behandeling wordt gevolgd ook niet kan blijken dat verzoekster onmenselijk of vernederend zou worden behandeld bij eventuele afwezigheid van de behandeling in het thuisland. Betreffende de chronische gastroduodenitis en mogelijke ulcus duodenalis stelt de arts-adviseur verder dat de standaardbehandeling hiervoor 4 tot 8 weken duurt en er geen aanwijzingen zijn dat het in casu om een ernstige vorm gaat. Hij stelt dat bijgevolg de behandeling louter symptomatisch en niet essentieel is. Wat ten slotte de vastgestelde chronische otitis betreft, wordt geduid dat deze aandoening als behandeld wordt beschouwd. Verder stelt de arts-adviseur dat de gezinsleden van verzoekster ook in het herkomstland de nodige mantelzorg voor haar kunnen opnemen, eventueel met de hulp van vrienden aldaar. In zoverre in de voorgelegde stukken wordt aangeduid dat verzoekster niet zou kunnen reizen wegens een traumatische ervaring in het herkomstland, stelt de arts-adviseur dat in het dossier geen medische problemen worden beschreven die een contra-indicatie zijn om te reizen. Op basis van de vermelde medische gegevens leidt hij af dat verzoekster wel degelijk kan reizen.

In zoverre verzoekers thans stellen dat *"[d]e enige motivering is dat de ziekte vermeld in het medisch attest niet van aard is om een bedreiging te vormen voor zijn leven en vergelijkbaar met het vorige medisch attest, waaromtrent reeds werd geoordeeld"*, dat *"[d]it echter compleet in tegenstrijd [is] met het medisch attest en het aanvullend medisch attest dat duidelijk stelt dat er ernstige klachten zijn, met paranoïde gedraging"* en *"dit algemeen als levensbedreigend beschouwd kan worden"*, dat in de bestreden beslissing kan worden gelezen *"dat de medicatie en verzorging in voldoende hoeveelheid beschikbaar is voor mijn verzoekster"* en dat *"[i]n de bestreden beslissing men er van uit[gaat] dat mijn verzoekers kunnen gaan werken en dat zij opvang zullen krijgen van familie"*, merkt de Raad op dat deze door verzoekers in de bestreden beslissing gelezen motieven vreemd zijn aan de werkelijke, concrete motieven die aan deze beslissing ten grondslag liggen en die hier op duidelijke wijze in kunnen worden gelezen. Hierin wordt wel degelijk gemotiveerd, niet enkel dat verzoekster kan reizen en er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit – en waarom een andersluidende stelling in de voorgelegde medische stukken niet wordt aanvaard –, maar ook waarom er geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een adequate behandeling niet aanwezig is. Wat dit laatste betreft, wordt met name geduid dat er geen sprake is van een noodzakelijke behandeling ter voorkoming van een dergelijke risico. Aldus werd, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, niet gemotiveerd inzake de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland en blijkt ook geenszins dat een dergelijke motivering zich opdrong. Er blijkt wezenlijk ook niet wat verzoekers dan bedoelen met hun verwijzing naar *"het vorige medisch attest, waaromtrent reeds werd geoordeeld"*. Er blijkt evenmin dat in de voorgelegde medische stukken sprake was van een *"paranoïde gedraging"*. Dit betoog van verzoekers mist feitelijk grondslag en is niet dienstig.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekers in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekers tonen niet met concrete argumenten aan als zou de voorziene motivering niet afdoende zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigenschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan hierbij slechts nagaan of de bevindingen van de arts-adviseur niet zijn gebaseerd op een

gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

De Raad stelt vast dat verzoekers nalaten concreet in te gaan op de werkelijke motieven die aan de bestreden beslissing, inclusief het medisch advies van de arts-adviseur, ten grondslag liggen. Verzoekers maken niet aannemelijk als zou er alsnog sprake zijn van een imminent gevaar voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster en brengen wezenlijk geen concrete argumenten naar voor ter weerlegging van de motivering waarbij de arts-adviseur geen medische contra-indicatie om te reizen weerhoudt. Het enkele gegeven dat volgens de voorgelegde medische stukken er sprake zou zijn van *“ernstige klachten”* wijst er nog niet op dat er sprake is van een imminent risico voor het leven of de fysieke integriteit en de vreemdeling daardoor niet in staat is om te reizen. Verzoekers wijzen verder op een vermelding in een van de voorgelegde medische stukken dat verzoekster niet kan reizen naar het herkomstland omwille van een traumatische ervaring, doch een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze vermelding wel degelijk in rekening werd gebracht. De arts-adviseur oordeelde in dit verband evenwel dat in het medische dossier geen medische problemen worden beschreven die een contra-indicatie vormen om te reizen en op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat verzoekster wel degelijk kan reizen. Verzoekers brengen geen concrete argumenten aan ter weerlegging van deze gedane beoordeling. Daarnaast blijven verzoekers ook in gebreke concreet in te gaan op de door de arts-adviseur naar voor gebrachte redenen waarom hij geen noodzakelijke behandeling voor de ingeroepen aandoeningen weerhoudt, derwijze dat evenmin blijkt dat er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen sprake is van een adequate behandeling in het herkomstland. De uiteenzetting van verzoekers lijkt uit te gaan van motiveringen die niet als dusdanig zijn terug te vinden in de thans bestreden beslissing, en is aldus vreemd aan deze beslissing, minstens mist het betoog de vereiste duidelijkheid om de Raad toe te laten te kunnen vaststellen dat de arts-adviseur in zijn advies op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met miskennen van de wet tot zijn advies is gekomen. Zoals reeds werd geduïd, kan in de voorgelegde medische attesten niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een *“paranoïde gedraging”*. Verzoekers brengen geen concrete argumenten ter weerlegging van de voorziene motivering in het medische advies, en bij uitbreiding de bestreden beslissing zelf, aan. In zoverre verzoekers aangeven dat er sprake is van ernstige klachten die (onbehandeld) *“algemeen als levensbedreigend beschouwd [kunnen] worden”*, merkt de Raad op dat zij hun betoog op geen enkele wijze staven aan de hand van concrete gedane medische vaststellingen. Een dergelijk algemeen en vaag betoog volstaat niet ter weerlegging van de concrete vaststellingen gedaan door de arts-adviseur. Het gegeven dat het advies van de arts-adviseur eventueel op een bepaald punt strijdig zou zijn met de door verzoekers neergelegde medische attesten en dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling door de arts-adviseur, kan op zich ook nog niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de arts-adviseur inhoudelijk anders is dan het door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegd medisch attest (RvS 31 mei 2011, nr. 213.594). De Raad benadrukt in dit verband verder dat nu verzoekers de vaststelling in het medisch advies niet weerleggen dat een behandeling van de ingeroepen aandoeningen niet noodzakelijk is ter voorkoming van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, ook niet blijkt dat de arts-adviseur diende over te gaan tot een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland. Aldus blijkt evenmin dat het betoog van verzoekers waarbij zij aangeven dat een adequate behandeling aldaar niet mogelijk zou zijn of in dit verband geen of geen onvoldoende onderzoek werd verricht, in deze dienstig is of enige relevantie heeft.

Gelet op hetgeen voorafgaat, maken verzoekers niet aannemelijk dat verweerder zich in de bestreden beslissing niet kon steunen op het medische advies van 14 oktober 2013 teneinde te besluiten dat geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden toegestaan.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.3. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduïd, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekers

toekomst klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.2.4. Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS